

Sygn. akt V CZ 76/07

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa G. K.

przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej

w Warszawie

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 21 września 2007 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 stycznia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił wniesioną przez adwokata apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 kwietnia 2006 r. z powodu nieuiszczenia opłaty podstawowej (art. 130² § 3 k.p.c.).

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że powódka w toku procesu – na podstawie postanowienia z dnia 10 kwietnia 2003 r. – uzyskała całkowite zwolnienie od kosztów sądowych. W tej sytuacji – zdaniem Sądu Apelacyjnego – zawarty w apelacji bezprzedmiotowy wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych i postanowienie Sądu pierwszej instancji o zwolnieniu powódki od opłaty od apelacji nie mają znaczenia dla oceny dopełnienia przez adwokata obowiązku uiszczenia opłaty podstawowej bez wezwania.

W zażaleniu pełnomocnik powódki wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trafnie Sąd Apelacyjny uznał, że zawarty w apelacji wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych był bezprzedmiotowy, ponieważ powódka korzystała ze zwolnienia od opłaty od apelacji na podstawie postanowienia z dnia 10 kwietnia 2003 r. Wynikające z tego postawienia zwolnienie od kosztów sądowych nie wygasło – wbrew przekonaniu skarżącej – z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.; dalej: ustawa). Przytoczona ustawa nie przewiduje bowiem takiego skutku. Uzyskane zwolnienie od kosztów sądowych powódka mogłaby utracić – co nie miało jednak miejsca w sprawie – jedynie na skutek cofnięcia jej tego zwolnienia (art. 110 ustawy).

Słusznie niekwestionowany w zażaleniu obowiązek opłacenia apelacji według ustawy oznaczał natomiast konieczność uiszczenia opłaty podstawowej. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 2 ustawy – w wersji obowiązującej w sprawie – opłatę podstawową należało pobrać od apelacji wnoszonej przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych. Jednakże apelacja, którą w takiej sytuacji wniósł adwokat bez uiszczenia opłaty podstawowej, podlegała odrzuceniu a limine (art. 130² § 3

k.p.c.). Opłata podstawowa – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 stycznia 2007 r., III CZP 134/06 (Lex nr 207 715) – jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c.

Nie podważają zaskarżonego postanowienia podnoszone przez skarżącą okoliczności, że ustawa w pierwszym okresie stosowania budziła wątpliwości, stopniowo wyjaśniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Te okoliczności mogą natomiast nabrać znaczenia w ewentualnym postępowaniu o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej (art. 168 k.p.c.).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).